

JOAN PERUCHO

Creació, imaginació i bon gust

Joan Perucho (Barcelona, 1920-2003) és un dels noms més singulars de la literatura catalana del segle XX. Va ser un pioner de la literatura fantàstica i de la gastronomia, en una època en la qual no en parlava ningú. Novel·lista i crític d'art, deia que només els poetes saben què hi ha darrere del mirall.

Escena d'espiritisme a *El doctor Mabuse* (1922) de Fritz Lang.

Tarot de Marsella.

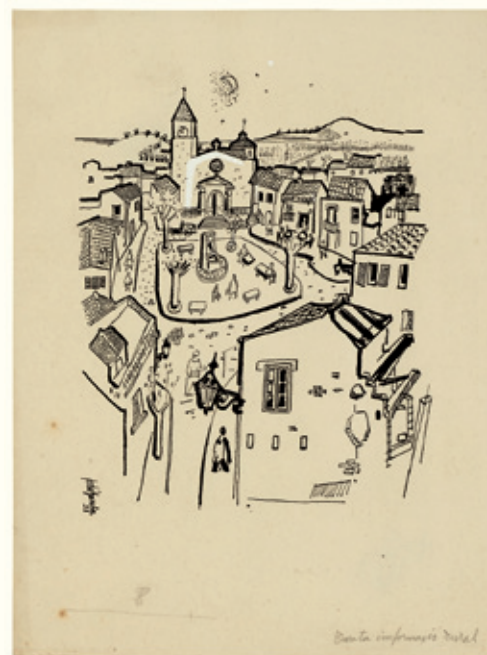
El poeta és un mèdiu

“Els seus ulls són opacs, estranyament malsans.
Saluda silenciós i lívid. Per on passa
flota, mortuori, el trist perfum d'Odette.”

El mèdiu

Jutge comarcal,
a la Granadella
(1948).

La Granadella,
dibuixada per Paco Todó
a *Diana i la mar morta* (1953).

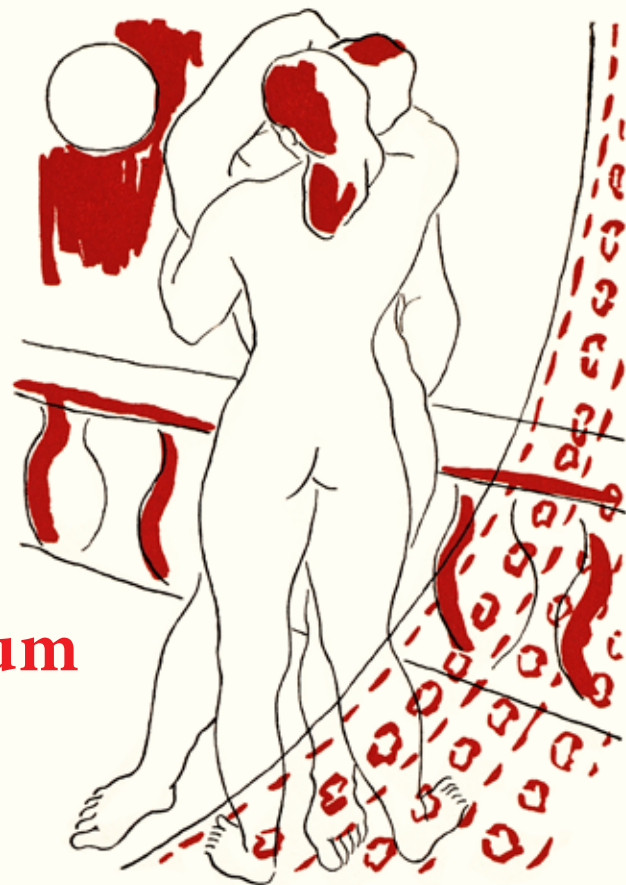
Amb Maria Lluïsa Cortés,
la seva dona.

Caricatura de Perucho,
per Josep M. de Martín.

Retrat de Joan Perucho
per Antoni Tàpies
a *El mèdiu* (1954).

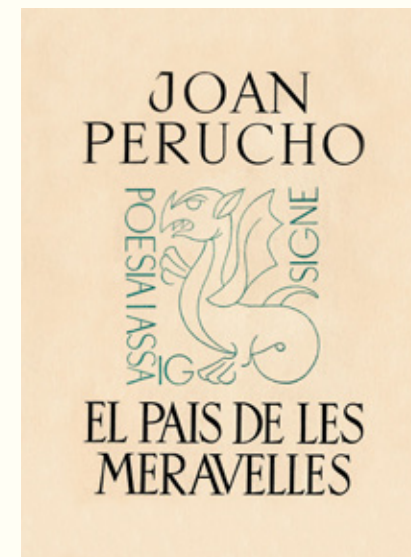
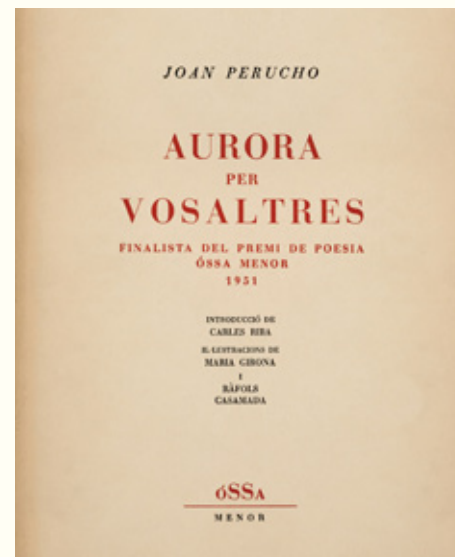
Il·lustració de Ramon Rogent
per a *Sota la sang* (1947).

El poeta és un mèdiu

Perucho va començar escrivint poesia.
Convidava els amics artistes a col·laborar
en els seus llibres, que són petites joies.
La poesia de Perucho reviu el passat
i s'aboca al misteri.

Albert Ràfols Casamada i Maria Girona van il·lustrar *Aurora per vosaltres* (1951).

El país de les meravelles (1956).
Disseny de coberta de Josep M. de Martín.

Pratdip, escenari de la novel·la *Les històries naturals* (1960).

Llibre de cavalleries (2020), el còmic de Toni Benages i Gallard inspirat en la novel·la de Joan Perucho.

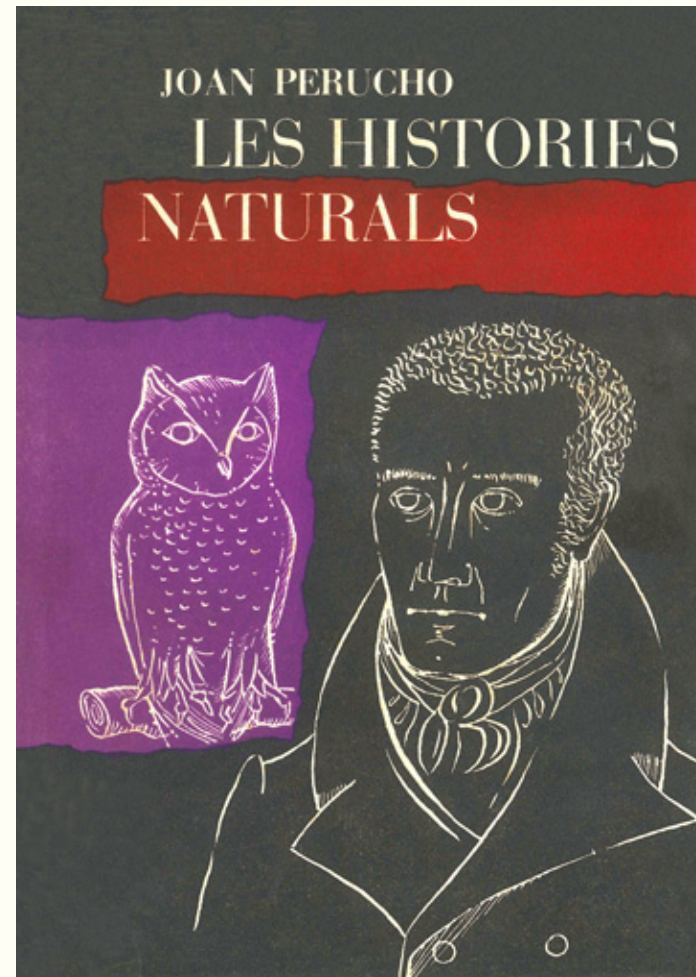
Autor de novel·les d'aventures

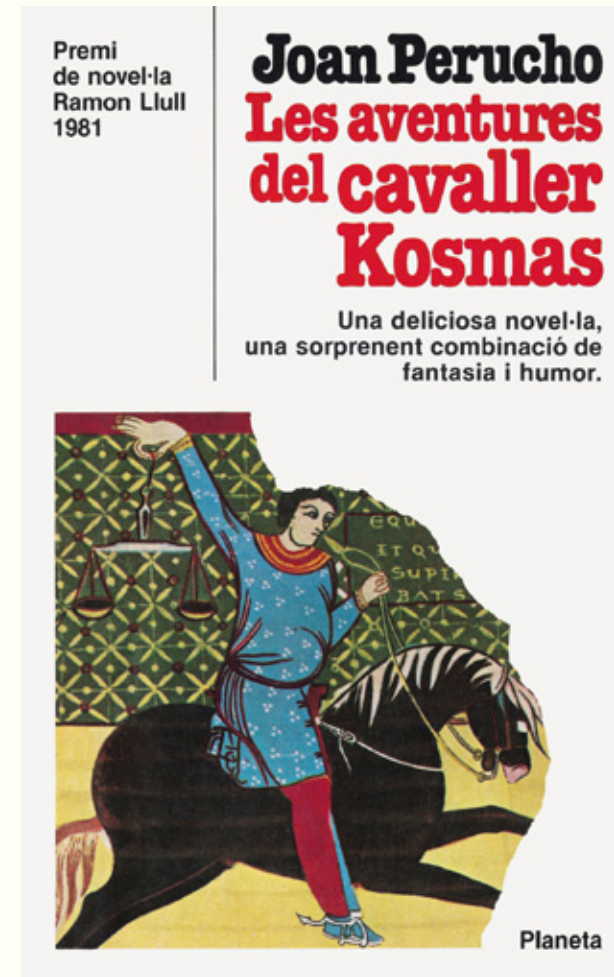
Objectes de la collecció de Joan Perucho que evocuen un món d'aventura relacionat: el maletí d'un metge, una creu ritual abissínia, dagues i punyals i una bola del món de novel·la de Jules Verne.

Autor de novel·les d'aventures

Les històries naturals (1960).

Les aventures del cavaller Kosmas (1981).

La guerra de la Cotxinxina (1986).

Les novel·les de Perucho són històries d'iniciació. Els protagonistes viatgen per la Catalunya del segle XIX, pel món bizantí o per l'Extrem Orient en busca d'una raó per la seva vida: la justícia, la poesia i l'amor.

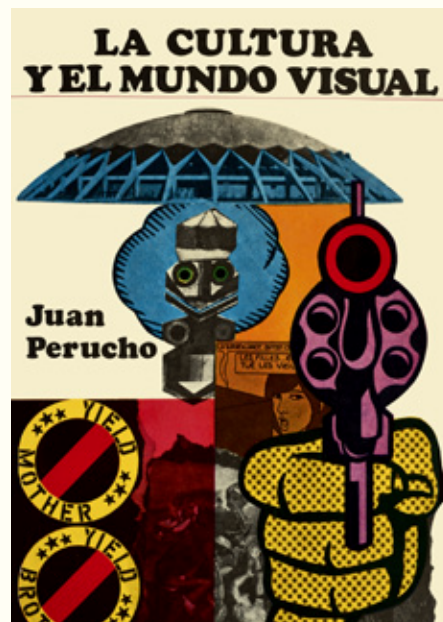
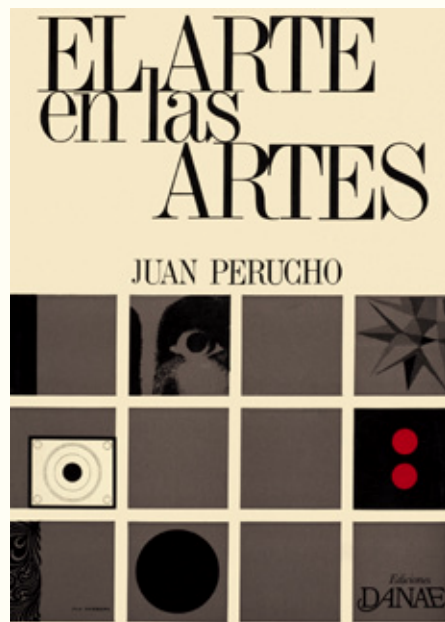

Retrat de dona (1947), de Ramon Rogent.

Composició d'Antoni Padrós (1966).

Crític d'art

El arte en las artes (1964) i La cultura y el mundo visual (1968), amb cobertes de Pla Narbona i Joan Pedragosa.

Cartells de presentació dels llibres de Joan Perucho, Gaudí, una arquitectura de anticipación (1968), Joan Miró i Catalunya (1968) i Les essències de la terra (1968).

La secció de Joan Perucho a la revista *Destino*, *Invençió y criterio de las artes*, amb un article dedicat a l'escultor Marcel Martí (1966).

Crític d'art

Joan Perucho escrivia crítica d'art com un poeta i, per això, des de molt aviat, va connectar amb els artistes que el veien com un igual. Va tenir una relació molt estreta amb Joan Miró, va ser un defensor dels artistes de Dau al Set i quan va sorgir l'art pop, als anys seixanta, en va ser un dels grans propagandistes.

Dibuix de Joan Ponç, dedicat (1947).

El galerista René Metras, Joan Ponç i Joan Perucho.

Les obres de François Rabelais (1711), de la biblioteca de Perucho: “viure en pau, joia, salut i menjant sempre força”.

Bibliòfil i gastrònom

Per a Perucho la felicitat és un bon llibre, en una edició antiga, que l'autor ha pogut tenir a les mans, envoltat d'objectes d'època, mobles, quadres. I una bona conversa amb amics, després d'un bon dinar. Tots aquests elements conflueixen en la seva literatura, erudita, sofisticada i hedonista.

Una ampolla de vi de la vinya que va ser del poeta llatí Ausoni (310-385 d.C.).

Nèstor Luján amb Álvaro Cunheiro i Joan Perucho: renovadors de la literatura gastronòmica.

El libro de la cocina española. Gastronomía e historia (1971) de Luján i Perucho.

Gracias al pop-art el dibujo de los «comics» se ha ido desplazando del ambiente popular de las revistas y novelas de ciencia-ficción baratas, para entronizarse, con todos los honores, en medios insospechados, caracterizados por su refinamiento y elegancia. El último reducto conquistado es —¿quién lo diría?— la cuidada, y cada vez más erotizada, revista de modas francesa «Elle». La Redacción de «Elle» afirma, en su último número, que, para muchas lectoras, esto será algo sorprendente, pero espera que, bien pronto, la gracia y la fascinación del «comic», tan actuales, acabará por cautivar a las reacias a tal modalidad.

En el fondo, más que a una influencia general de los «comics», la revista «Elle» ha acusado el impacto perforador del dibujante Guy Peellaert, creador de uno de los mitos de mayor sugestión de estos últimos años, el personaje femenino llamado «Jodelle» o «Jode», para sus íntimos. Más aún que «Barbarella» —otra creación femenina anterior que ha sido encarnada recientemente en el cine por Jane Fonda— «Jodelle» es desenvuelta, agresiva, cruel y —casi a cada momento— turbadoramente sensual. Es, sobre todo, mucho más nueva, mucho más «Carnaby Street».

El responsable del éxito de los «comics» en Francia es el editor Eric Losfeld, el cual, hasta el momento, ha publicado, a través de sus colecciones de «Le terrain Vague», varias series de «comics» integradas en libro: «Barbarella», cuya primera edición fue prohibida por la censura francesa, «Jodelle», «Les aventures de Lone Sloane», este último de Philippe Druillet, etc.

Sin embargo, como ya hemos anticipado, de todos los libros editados por Losfeld, «Jodelle» es el que mayor influencia ha ejercido desde el punto de vista plástico. Guy Peellaert, en su despreocupada creación, ha ofrecido la originalidad de su dibujo, que es vigoroso, seguro, de un realismo sintético y explosivo. Peellaert ha sacado conscientemente de los «comics» su inspiración inicial, así como de los dibujos populares de las máquinas de juego americanas. Estas últimas, con sus luces multicolores

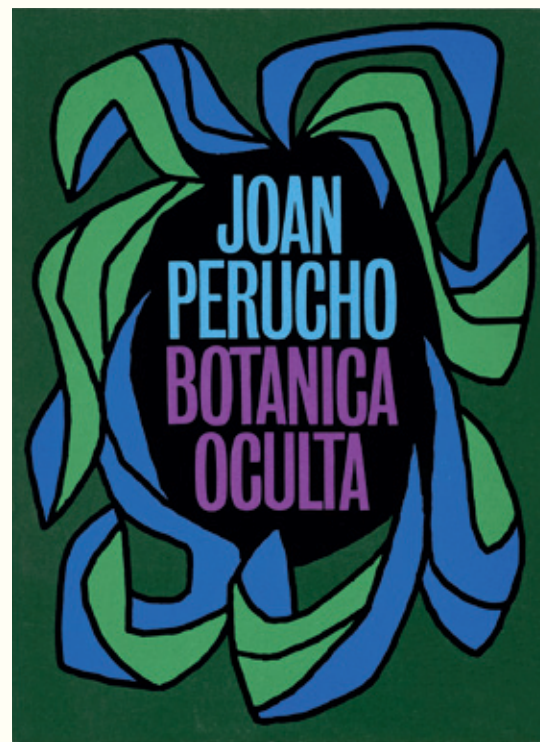

Detall d'unes pàgines de *La sonrisa de Eros*, dissenyades per Joan Pedragosa.

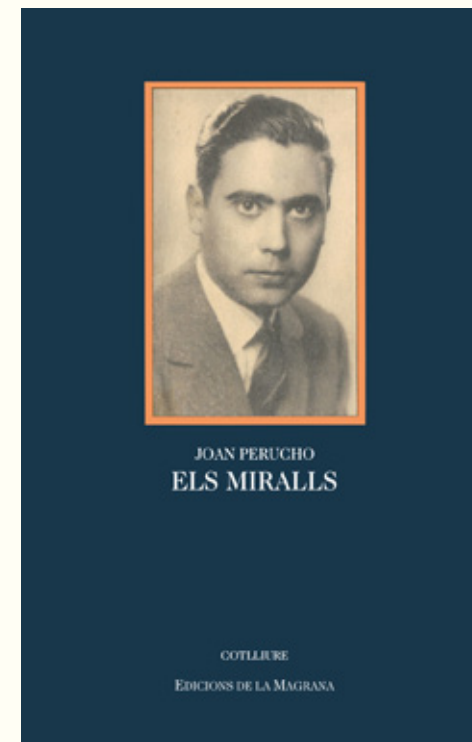
Editor i escriptor als diaris

Galería de espejos sin fondo (1963).

L'edició catalana de *Botànica oculta* (1980).

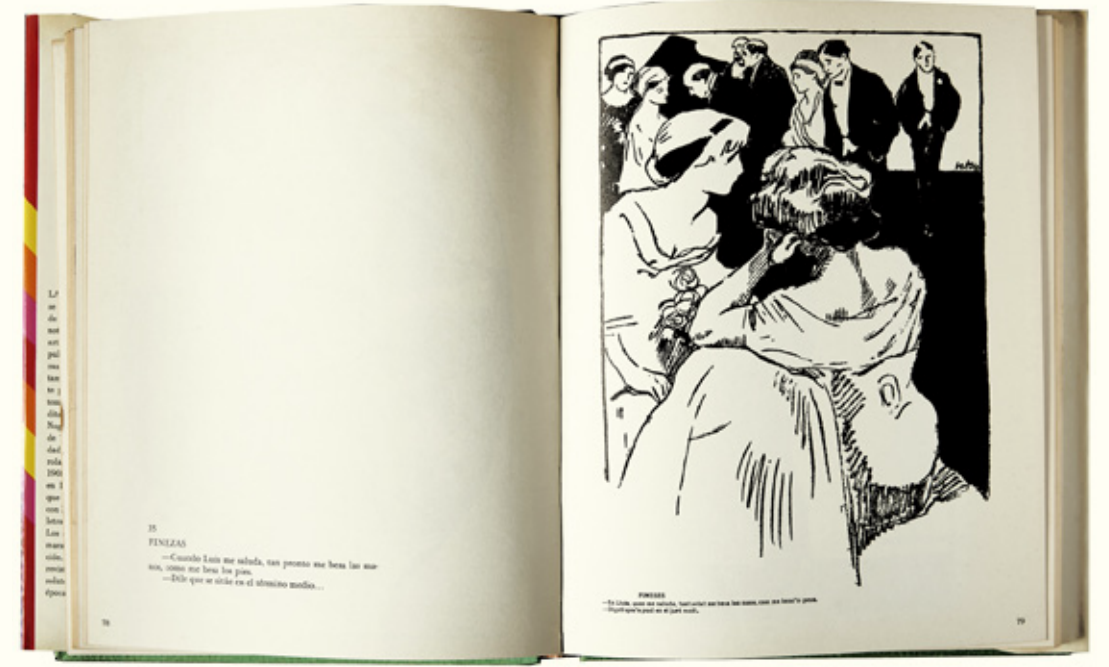
Els miralls (1986).

El diable, transformat en cocodril, va ser tema d'un article: "Aparicions i fantasmes", del 8 de gener de 1967.

Mirall amb cornucòpia de la Biblioteca Museu Víctor Balaguer.

La col·lecció *Grandes Dibujantes* de l'editorial Tàber, que Perucho dirigia.

Editor i escriptor als diaris

EDITORIAL TABER

A Perucho li agradava la immediatesa dels diaris i les revistes i hi va col·laborar molt. De vegades, amb temes d'actualitat, sobre els nous costums i el món pop, i d'altres vegades amb textos a mig camí de l'article i del conte sobre plantes màgiques i balnearis misteriosos, que després recollia en llibres.

La sonrisa de Eros (1968) va introduir la moda de l'erotisme i del pop.